

Bűnbánati prédikáció – 2020. október 27.

Bábeli (bűn)tégláink

Köszöntés: Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Ő egyszülött Fiától, az Úr Jézus Krisztustól, Aki így szól: „*Ne aggodalmaskodjatok az életek felől, hogy mit egyetek, és mit igyatok; se a ti testetek felől, hogy mibe öltözködjétek. Bizony több az élet az eledelnél és a test az öltözetnél.*” (Mt 6,25-26) Ámen.

Előfohász: A mi segítségünk, bűnbánattartásunk és önvizsgálatunk megáldása és megszentelése jöjjön az Úrtól, a mi Istenünktől, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy örök és igaz Isten. Ámen.

Előimádság: Kegyelmes Urunk! Bűnbánati érzéseink hoztak most ide bennünket a Te színed elé. Annyi minden bánt, nyomaszt bennünket, s annyi szenny rakódott ránk hétköznapi futásaink során. Tudjuk, hogy erre sehol máshol nem találunk gyógyírt, felmentést, csakis Tenálad, életnek Ura, Aki annyira szereted gyarló gyermekeidet, az embert, hogy Szerelmes Fiadat adtad érte a keresztfának kínzó halálára, hogy nekünk adhasd a bűnbocsánat és az örök élet ígését. Ezért kérünk, bocsásd meg, ha nem a szeretet lelkületével fordulunk embertársainkhoz, vagy Tehozzád; bocsásd meg a mi önzéseinket; nélküled való indulásainkat és futásainkat. Igéd által szólíts most meg minket, hogy mindannyian mássá válva, neked tetszően formálódva tudjuk folytatni életutunkat a Te mennyei dicsőséged felé. Rászorulunk a Te irgalmadra, amely hisszük, hogy elkészítettett számunkra is Jézus Krisztusban. Áldj meg bennünket most is Istenünk, és a mi bágyadt lelkünk rebegni és ocsúdni fog a Te éltető szavadra! Ámen.

Textus: 1Móz 11,1-9

„Az egész földnek pedig egy nyelve és egyféle beszéde volt. Mikor azután kelet felől elindultak, Sineár földjén egy síkságot találtak, és ott letelepedtek. Azt mondták egymásnak: Gyertek, vessünk téglát, és égessük jól ki! A téгла lett nekik kő gyanánt, a szurok pedig habarcs gyanánt. Ezt mondták: Gyertek, építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje, és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész föld színén! Az ÚR pedig leszállt, hogy lássa a várost és a tornyot, melyet az emberek fiai építettek. Ezt mondta az ÚR: Íme, e nép egy, és az egésznek egy a nyelve, de munkájának ez csak a kezdete. Bizony semmi sem gátolja, hogy véghezvigyenek mindent, amit elgondolnak magukban. Nosza, szálljunk alá, és zavarjuk ott össze nyelvüket, hogy ne értsék meg egymás beszédét! Így szélesztette szét őket onnan az ÚR az egész föld színére, és abbahagyták a város építését. Azért nevezték azt Bábelnek, mert ott zavarta össze az ÚR az egész föld nyelvét, és onnan szélesztette szét őket az egész föld színére.”

Bűnbánatot tartó Keresztyén Gyülekezet! Szeretett Testvéreim!

Újborért való hálaadásunkra készülődve e mai bűnbánati alkalmunkon a munkára fordítjuk a figyelmünket. Arra a fizikai értelemben vett tevékenységre, melynek megáldásaként – jutalmaként és gyümölcsként – ott lehet az asztalunkon a mindennapi étel és ital. Talán rámutat ez ma nekünk, hogy az életünknek ez a mindennapjainkba beivódott – és talán sokaknak már csak megszokássá és rutinná vált, kötelező – tevékenysége is mennyire meg tudja határozni a mindenható Urunkkal való viszonyunkat. Olyan szépen verseli meg ezt a munkát Juhász Gyula: *„Szép a munka, mely templomot épít / És harangszót küld a magas égi, / Szép a munka, mely az Urat áldja / És jutalmát csupán tőle várja. / De az ének koronája / A hívő munkának. / Ének szárnyán tiszta vágyak / Az Istenhez szállnak. / ... / A hazáját védje minden ember / A munkával és a becsülettel.* (A munka) E szép munkáért való vágyakozásunkban pedig a mai este álljon előttünk tanulságként és bűnbánati érzéseinkre adott válaszként a Babel tornya építését hírül adó bibliai történet.

Amikor Babelről van szó, akkor az embernek a zűrzavar jut eszébe. Ha valami zűrzavaros, szétszóratott, akkor azt mondjuk: ez bábeli zűrzavar. Tulajdonképpen Babel történetéről nekünk elsősorban nem ez kell, hogy eszünkbe jusson. Sokkal inkább az, hogy ez a történet bemutatja a maga valóságában az emberi gondolkozást, az emberi szívnek a szándékát, az Istentől elfordult életnek a következményét. Ez a történet bemutatja nekünk az önhittséget, a fennhéjázást, az emberi nagyravágyását, a dicsőség hajszolását, a sikerorientáltságot, és még sokáig lehetne folytatni. Bizony minden korra jellemző, amit ebben az Igében olvasunk, és ennek nem lehet más következménye, mint a megaláztatás és a büntetés.

Kedves Testvéreim, gondolatban most mi is fogjunk hozzá egy építkezéshez! Tudjuk, hogy fizikailag mi mindenre van szükségünk. Kell a jó alap, kellenek a jó téglák és kell a jó kötőanyag és csak ezután kezdődhet a maga az építkezés folyamata, a munka. A fizikai erőfeszítéssel, küzdelemmel és megerőltetéssel járó áldozatos odaadás az építkezők részéről. És ismernie kell mindenkinek a maga feladatát, beleadva a tőle telhető legtöbbet. Kinek-kinek a tudását, kinek-kinek a fizikai erejét, kinek-kinek a tapasztalatát,... Nem készülhet ugyanis bármilyen anyagból a fal és az sem mindegy, hogy hogyan sorakoznak a téglák. Csak, ha minden tényező szépen összeáll és a helyén van, akkor készülhet el a kívánt épület. Mindenki hozza a magáét, beleadja, amit tud és ha Isten ott van áldásával és neki is tetszik, elkészülhet egy szép egész. Ennek valóságát érezheti most gyülekezetünk – és élhetjük meg – az óvoda készülésénél mi is...

Nézzük meg, hogy mi is volt a céljuk az Igerészünkben az építőknek? Egy torony elkészülése! Egy torony, mely összeköti a földet az éggel. Elképzelésükben így leküzdhető a földi és mennyei világ

közti szakadék és leküzdve a távolság nyújtotta akadályokat teljesülhet a mindig az emberben motoszkáló vágy: „*olyanok lesztek, mint az Isten*” (1Móz 3,5) – ahogy ez a kígyó szájából is szól már az idők kezdetén. E toronyépítés történetében tehát fellelhetjük, hogy a bűnös ember legsúlyosabb törekvése, hogy teremtményi határait áttörve ne ismerje el Istent, művével az égig érjen, s maga is olyan akarjon lenni, mint az Isten.

Mit mondanak itt az emberek? Építsünk magunknak várost és tornyot, szerezzünk magunknak nevet. Itt ez a szó érdekes: **magunknak**. Mi vagyunk a középpontban, mi ezt meg tudjuk csinálni. Sineár földje olyan hely, ahol nem volt kő. Nem baj, csinálunk követ, a téglát kiégetjük. Olyan helyen voltak, ahol nem volt mész. Nem baj, a szurkot használjuk. Meg tudjuk mi oldani! El is kezdik építeni ezt a hatalmas tornyot. Tudunk gondoskodni magunkról. Mi határozzuk meg, mit teszünk: építsünk magunknak... Belekezdünk valamibe, amit eldöntünk.

E bűnbánati alkalmunkon gondolkodjunk el hát mi is azon és tegyük fel a kérdést, hogy a mi elindulásainkban, munkavégzéseinkben ki van a középpontban? Mi saját magunk vagy Isten akaratát látjuk magunk előtt?

Ez a toronyépítés arról is beszél, hogy mi határozzuk meg miként és mikor akarjuk Istent bevonni az életünkbe. Építünk egy olyan tornyot, aminek a teteje az eget érje, aztán, majd ha nekünk szükségünk van az Istenre, majd felmegyünk ennek a toronynak a tetejére, ott imádkozunk, ott majd kérjük. Majd mi megmondjuk, mikor. Ha meg nincs szükségünk, akkor lejövünk és a városban éljük az életünket. Így keresi az ember a maga dicsőségét. Rámutat ez nekünk arra, micsoda különbség van abban, ha a bűnös ember keresi a maga dicsőségét, vagy a hit elismeri Isten dicsőségét – s boldogan mondja ki imádságos szívvel: „*Tied – Uram - az ország, a hatalom és a dicsőség.*”

Céljuk továbbá a toronyépítéssel az összetartozásuk kifejezése: „*hogy el ne széledjünk az egész föld színén*”. Érdekes ez a mondat is: el ne széledjünk a föld színén. Együtt maradjunk. Ott van a vágy az emberi szívben, hogy valami összetartson bennünket. Építsünk várost és tornyot, hogy valami összetartson bennünket, valami középpont legyen. Ez is lehetséges, de nem a Babel tornya fog valakit összetartani, egy népet, nemzetiségeket, embereket. Isten Igéje azt mondja: nem valami, hanem valaki tart bennünket össze. Nem egy épített középpont fog bennünket összetartani, hogy aköré csoportosuljunk, hanem Valaki, Aki azt mondta: jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek és én nyugalmat adok nektek. Van összetartozás, csak nem úgy hívják: Babel tornya, hanem úgy hívják: egyház, amelynek Jézus a fundamentuma, amely csak egy nevet magasztal, egy cél vonja őt, és egy terített asztal ad neki új erőt. E terített asztalhoz készülődve pedig megvetve és Krisztus keresztyénjénél letéve a bűnnek nálunk lévő minden tégladarabját halljuk meg, hogy mit is mond

nekünk Isten Igéje? Ne Bábelt építs, hanem Péter apostol szavaival élve: „*ti magatok is, mint élő kövek, épüljétek fel lelki házzá.*” (1Pt 2,5a) Ne Bábelt építsetek, hanem az Úr országát építsetek. Abban legyél egy téglá, egy alkotóelem, hogy így szolgálja minden munkánk Isten dicsőségét.

E mai bűnbánati alkalmunk tehát gondolkodtasson el azon bennünket, hogy mi hol vagyunk téglákká, alkotóelemekké? Hogy összetartozásaink, egységtörekvéseink valóban az Úrnak szolgálnak-e és az Ő áldásai és jótetszése kíséri-e a mi munkálkodásunkat? Ha pedig nem, kérjük Tőle az útmutatást. Ámen.

Utóimádság: Szerető Istenünk! Bizony, annyira elgondolkodtatott bennünket ez a mai Ige, hogy tényleg minden téren a Te szavadhoz tudjuk-e szabni magunkat, tetteinket... Köszönjük, ha magunkra ismerhettünk az igehirdetés szavaiban és a változás, a változtatás igényét keltették bennünk. Bocsánatodért esedezünk, ha – ahogy ott Bábelben –, a mi személyes életünkben is akadtak olyan helyzetek, mikor „magunknak építettünk”, ezzel pedig önmagunk vagy emberi közösségünk került a középpontba, a Te helyedre. Bocsásd meg, ha nálunk is megépülnek ezek a tornyok, amelyek által mi akarjuk megszabni, hogy mikor léphess be a mi életünkbe, mi pedig csak a szükségünkben mászunk a tetejére, hogy kapcsolatba lépjünk Veled és megkapjuk a megoldásokat. Be kell, hogy valljuk, a mi bűn-tégláink is olya gyakran épülnek ilyen toronnyá. Kérünk, segíts mindettől megszabadulnunk, hiszen mi tudjuk, erre egyedül képtelenek vagyunk, de Veled és Általad mindez lehetséges. Nem a magunk érdemében merjük ezt kérni, hanem egyedül az értünk földre jött, bűneink által kereszthalált halt, általad pedig feltámasztott Urunknak, Jézus Krisztusnak, érdemében, Aki így tanított bennünket imádkozni:

Úri ima: „Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved;

Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek;

És ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké.” (Mt 6,9-13) Ámen!

Áldás: „*Most pedig, minekutána felszabadultatok a bűn alól, szolgálivá lettetek pedig az Istennek: megvan a gyümölcsötök a megszenteltetésre, a vége pedig örök élet.*” (Róm 6,22) Ámen.

Áldás, békesség!